שוב הפעם

10.7.26 – 29.5.26

מרכז אדמונד דה רוטשילד

שד' רוטשילד 104, תל אביב-יפו

אוצרת: ליאורה רוזין

אוצרת משנה: שירי שיפר

משתתפים.ות: אדם סמטנה ישי אלדר, אופל גלילי ויטורי, רועי וילנר, אלמה ליאון, איתי ליפשיץ, קשת מגדל, דורותי נודלב, נגה סירוטה, רוני פיקסלר, יפית קורולפ, אורייל קורשון, אנסטסיה שמלקובה

עיצוב גרפי: סטודיו רוני ורוני

תלייה: רועי דרבקין

עריכת לשון: תמי ריקליס

תרגום לאנגלית: מיכל שליו

תרגום לערבית: סואעד סלאח עלי

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לליווי וקידום אמנים.ות ומעצבים.ות החל מהשנים הראשונות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מבססת את מעמדם.ן בשדה המקצועי באמצעות הענקת כלים לפיתוח הכישורים המקצועיים שלהם.ן וליווי מתמשך כאמנים.ות ומעצבים.ות פעילים.ות.

مرّة أخرى

10.7.26 – 29.5.26

مركز إدموند دي روتشيلد

جادة روتشيلد 104، تل أبيب يافا

أمينة المعرض: ليئورا روزين

مساعدة أمينة المعرض: شيري شيفر

المشاركون/المشاركات: آدم سمتنا إلدار يشاي, أوبال غليلي فيطوري, روعي فيلنر, ألما ليئون, إيتاي ليفشيتس, كيشت مغدال, دوريت نودلف, نوغا سيروطا, روني بكسلر, يفيت كورلوف, أورييل كورشون, أنسطاسيا شملكوفا

تصميم جرافيكيّ: استوديو روني وروني

تعليق: روعي دربكين

تحرير نصوص: تامي ريكليس

ترجمة للانجليزية: ميخال شليف

الترجمة العربية: صالح عليّ سواعد

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تعزيز ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات بدءًا من السنوات الأولى بعد إنهاء دراساتهم.ن العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. يعمل المركز على ترسيخ مكانتهم.ن في المجال المهني من خلال تزويدهم.ن بالأدوات اللازمة لتطوير مهاراتهم.ن المهنية وتقديم الدعم المستمر لهم.ن كفنانين.ات ومصممين.ات نشطين.ات.

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

29.5.26 – 10.7.26

שוב הפעם
Once and Again
مرّة أخرى

שוב הפעם

תערוכה זו מזמינה התבוננות במופעים של חזרתיות כחלק מהותי מן האופן שבו אנו תופסים את העולם סביבנו ופועלים בו. אנו חוזרים על עצמנו ללא הרף, במודע ושלא במודע - על פעולות, אל מצבים ומקומות, אל דימויים; אנו חוזרות שוב ושוב על טעויות, לעתים מתוך בחירה, לעתים מכורח הנסיבות ואף מכוח ההרגל. החזרה מייצרת עבורנו רצף וסדר בזמן ובמרחב. בין פיתולי תנועתה מתהווים קצב, זיכרון ומשמעות.

בעבודות המוצגות בחלל, החזרתיות פועלת כעיקרון פואטי, חומרי וטכנולוגי, המובנה בהן עצמן: מרחבים מצולמים שנבנים מחדש בתוכנות תלת־מימד, אייקונים מוכרים המותכים לכדי דימוי חדש, פעולות תיקון חוזרות ונשנות ואריחים קרמיים בעלי דפוס בהם חזרתיות היא תנאי יסוד. בתוך כך, החזרתיות אינה מוצגת בהכרח ככפייתית או פתולוגית, אלא כשיטת עבודה ואמצעי חשיבה, כדרך לשאת מציאות מורכבת.

החזרתיות בעבודות הללו אינה שואפת לכדי שלמות, אלא חושפת את הפערים הקיימים בין מקור לייצוג ובין כוונה לתוצאה. היא פועלת כתיקון והידוק, או מכוח האינרציה וללא מטרה ברורה. היא עשויה להביא לכדי עונג, ממש כפי שהיא יכולה להסב סבל.

חזרתיות עשויה לנבוע מבפנים כדחף, כצורך, כמנגנון שמנסה לארגן את חוויית החיים הפרטית שלנו. אך בה בעת היא נכפית עלינו גם מבחוץ, כאשר תנאים ומהלכים פוליטיים, חברתיים והיסטוריים משיבים אותנו תדיר אל מצבים דומים. בזמן הזה, המרחב המקומי חווה גלגולים שונים של מצבי חירום, אלימות ומלחמות, השומרים על מבנה מחזורי עיקש. החזרתיות נחשפת במלוא עוזה כתבנית קולקטיבית, שבה הזמן נע בלולאה והמציאות מתקשה לפרוץ את גבולותיה.

תערוכה זו אינה מבקשת למצוא פתרון למצב או להציע אופני התקדמות. היא מציעה להתבונן בפעולה חוזרת ונשנית שהופכת למבנה בעל תוכן אינהרנטי לעצמו. היא מזמינה אותנו לבדוק כיצד חזרה על דברים יכולה לייצר מרחב של שאיפה ונשיפה, של אחיזה ושחרור.

مرّة أخرى

يدعو هٰذا المعرض إلى التأمُّل في تجلّيات التكراريّة بوصفها ركيزة جوهريّة في الطريقة التي نستوعب بها العالَم من حولنا ونتفاعل معه. نكرِّر أنفسنا دون انقطاع، بوعي ودون وعي — في الأفعال، والعودة إلى الأوضاع، الأماكن والصور؛ ونعود مرارًا وتكرارًا إلى الأخطاء ذاتها، حينًا عن اختيار، وحينًا آخر تحت وطأة الظروف، بل وبفعل العادة. التكرار يُنتج لنا استمراريّة ونظامًا في الزمان والمكان. وبين ثنايا حركته يتشكَّل إيقاع، ذاكرة ومعنى.

في الأعمال المعروضة في حيّز العرض، تعمل التكراريّة كمبدأ شاعريّ، مادّيّ وتكنولوجيّ مُدمَج في صميمها: حيّزات مُصوَّرة يُعاد بناؤها ببرمجيّات ثلاثيّة الأبعاد، أيقونات مألوفة تُصهَر في صورة جديدة، وأفعال تصليح تتكرَّر مرارًا، وبلاطات خزفيّة ذات أنماط تكون التكراريّة فيها شرطًا أساسيًّا. في سياق ذلك كلِّه، لا تُعرض التكراريّة بالضرورة بوصفها قسريّة أو مَرَضيّة، بل بوصفها منهج عمل، أداة تفكير، وطريقة لاحتواء واقع مُعقّد.

لا تسعى التكراريّة في هذه الأعمال نحو الكمال، بل تكشف الفجوات القائمة بين الأصل والتمثيل، وبين النيّة والنتيجة. وهي تعمل كتصليح وإحكام، أو بفعل القصور الذاتيّ دون غاية واضحة. وقد تُفضي إلى مُتعة، تمامًا كما قد تُسبِّب معاناةً.

قد تنبع التكراريّة من الداخل كدافع، حاجة وآليّة تسعى إلى تنظيم تجربتنا الحياتيّة الخاصّة. بيد أنّها في الآن ذاته تُفرَض علينا من الخارج أيضًا، حين تُعيدنا الأوضاع والمسارات السياسيّة، الاجتماعيّة، التاريخيّة باستمرار إلى أوضاع مشابهة. في هٰذا الزمان، يعيش الحيّز المحلّيّ تقلُّبات شتّى من حالات الطوارئ، العنف والحروب، التي تحافظ على مبنًى دوريّ عسير على الاختراق. تتجلّى التكراريّة بكامل قوّتها كنمط جمعيّ يتحرَّك فيه الزمان في حلقة مُفرَغة، والواقع يعجز عن اختراق حدوده.

لا يسعى هذا المعرض إلى إيجاد حلٍّ للوضع، أو اقتراح سُبُل للمضيّ قُدُمًا. بل يقترح التأمُّل في فعل يتكرَّر مرارًا ليتحوَّل إلى مبنًى ذي مضمون متأصِّل فيها. يدعونا المعرض إلى فحص كيف يمكن لتكرار الأشياء أن يُنتج حيّزًا من الشهيق والزفير، من التمسُّك والإطلاق.

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

29.5.26 – 10.7.26

שוב הפעם
Once and Again
مرّة أخرى

Once and Again
29.5.26 – 10.7.26
Edmond de Rothschild Center
104 Rothschild Blvd, Tel Aviv-Yafo

Curator: Liora Rosin
Assistant Curator: Shiri Shiffer
Participants: Adam Smetana Eldar Yishai, Opal Galili Vituri, Roi Wilner, Alma Lion, Itai Lifshitz, Keshet Migdal, Dorothy Nudelev, Noga Sirota, Roni Fixler, Yafit Kurolap, Oriil Korshun, Anastasiia Shmelkova
Graphic design: Studio Roniverony
Hanging: Roy Drabkin
Hebrew editing: Tami Riklis
English translation: Michal Shalev
Arabic translation: Salih Ali Sawaed

The Edmond de Rothschild Center is dedicated to promoting and guiding artists and designers in their early post-graduation years in the fields of art and design in Israel. The Center's activity helps establish their professional status by providing tools to develop their skills and offering ongoing support for their growth as active artists and designers.

Once and Again

This exhibition invites us to contemplate manifestations of repetition as an essential part of how we perceive and act within the world around us. Consciously and unconsciously, we constantly repeat ourselves — repeat actions, return to situations and places, revisit images. We repeat mistakes time and again, sometimes by choice, at other times out of necessity, or habit. Repetition creates a sense of continuity and regulates time and space. Its undulations create rhythm, memory, and meaning.

In the works presented here, repetition functions as an inherent poetic, material, and technological principle: photographed spaces reconstructed in 3D software, familiar icons fused into a new image, repetitive acts of repair, and patterned ceramic tiles, where repetition is a prerequisite. In this context, repetition is not necessarily presented as compulsive or pathological, but rather as a working method and a cognitive tool — as a way to endure a complex reality.

The repetition in these works does not strive for perfection; instead, it exposes the gaps between source and representation, between intention and result. It acts as a form of correction and refinement, or is driven by inertia, with no clear purpose. It may create pleasure, or inflict suffering.

Repetition may stem from within as an impulse, a need, or a mechanism attempting to organize our individual life experience. Yet it is also imposed upon us from the outside, when political, social, and historical conditions and processes force us to return over and over again to similar states. At present, our immediate reality is caught in a relentless cycle of emergencies, violence, and war. In this persistent loop, repetition reveals its most intense form as a collective pattern, in which time moves in a circle and reality struggles to break beyond its own boundaries.

This exhibition does not seek to find a solution to this situation or to offer ways of moving forward. It offers an observation of a recurring action turned into a structure with its own inherent content. It invites us to examine how repetition can create a space of inhalation and exhalation, of holding on and letting go.

Roi Wilner
روعي فيلنر

רועי וילנר
Roi Wilner
روعي فيلنر

The work draws on a documentary investigation of a proposal from 1955 — to design an official Independence Day meal, in the spirit of the Passover Seder. Seventy years later, Wilner revisits this initiative, re-examining it through a photographic practice that blends archival materials with political fiction.

The archival photographs of Shoshana Hamagid — a fictional character of the artist's own invention — seem to evoke values such as freshness, orderliness, and healthy nutrition. However, a closer look reveals a dissonance between this ideal, and contemporary reality. What is initially perceived as a faithful reconstruction is gradually revealed as a mechanism of suspension and critical examination. Thus, the image of the "Zionist Dream" unfolds as a link between an imagined past and a fractured present.

העבודה נשענת על חקירה דוקומנטרית של מסמך משנת 1955, שהציע לעצב ארוחת חג לאומית לכבוד יום העצמאות ברוח סדר פסח. שבעים שנה לאחר מכן שב וילנר אל ההצעה ובוחן אותה מחדש באמצעות פרקטיקה צילומית הכוללת חומרי ארכיון ובדיון פוליטי.

תצלומי הארכיון של שושנה המגיד, דמות בדיונית פרי המצאתו, מציפים לכאורה ערכים של טריות, סדר ותזונה נכונה. עם זאת, מבט מדוקדק חושף פער בין האידיאל לבין המציאות העכשווית. מה שנחזה תחילה כשחזור נאמן מתגלה בהמשך כמנגנון של השהיה ובחינה ביקורתית. כך נפרש מחדש הדימוי של "החלום הציוני" כחוליה מקשרת בין עבר מדומיין להווה סדוק.

يستند هذا العمل إلى بحث وثائقيّ لوثيقة من عام 1955، والتي اقترحت تصميم وجبة عيد وطنيّ احتفاءً بعيد الاستقلال بروح عيد الفصح اليهوديّ. بعد سبعين عامًا، يعود فيلنر إلى الاقتراح ويعيد فحصه من خلال ممارسة تصويريّة تتضمّن موادّ أرشيفيّة ونقاشًا سياسيًّا.

يبدو أنّ الصور الأرشيفيّة لشوشانا همغيد، وهي شخصيّة خياليّة من ابتكاره، تنضح بقيم النضارة، النظام والتغذية السليمة. مع ذلك، فإنّ نظرة فاحصة تكشف عن فجوة بين الوضع المثاليّ والواقع المعاصر. ما كان يُنظر إليه في البداية على أنّه تكرار موثوق، يكشف لاحقًا عن نفسه كآليّة للتوقّف والفحص النقديّ. وهكذا، أعيد تفسير صورة "الحلم الصهيوني" على أنها حلقة وصل بين ماضٍ متخيّل وحاضر متصدّع.

רועי וילנר
Roi Wilner
روعي فيلنر

איך לבשל בארץ ישראל, 2025
הדפסות UV על זכוכית והדפסות
הזרקת דיו

كيفيّة الطبخ في البلاد، 2025
طباعة UV (الأشعّة فوق البنفسجيّة)
على الزجاج وطباعة نفث الحبر

How to Cook in Palestine, 2025
UV prints on glass and
inkjet prints

Itai Lifshitz
إيتاي ليفشيتس

itai_lif

איתי ליפשיץ
Itai Lifshitz
إيتاي ليفشيتس

itai_lif

איתי ליפשיץ
Itai Lifshitz
إيتاي ليفشيتس

itai_lif

The work *Repercussions of Mankind* examines the transformation of bodily representation across different media as an expression of ongoing metamorphosis. Lifshitz samples a 3D scan of the classical Greek sculpture *Ilioneus* and transplants it into a virtual environment, where it is subjected to repeated manipulations of lighting, resolutions, materials, and perspectives.

The work shifts between various vantage points: the viewer's gaze, the imagined perspective of the sculpture itself, and the digital space – in which a sequence of transformations continually deconstructs the human form. This repetition is not merely a process but a mechanism of representation, enabling a continuous transition between matter and image, between body and pixel. Within this loop, an ever-widening gap between source and representation is exposed, as the body is reshaped through an alienated and unstable digital aesthetic.

העבודה "השלכות האנושות" בוחנת את ההשתנות המדיומלית של ייצוג הגוף כביטוי למטמורפוזה מתמשכת. ליפשיץ דוגם סריקה תלת־מימדית של הפסל היווני הקלאסי Ilioneus ומעביר אותה לסביבה וירטואלית, שבה מופעלות עליה מניפולציות חוזרות של תאורה, רזולוציה, חומר ופרספקטיבה.

העבודה נעה בין נקודות מבט שונות: מבט של הצופה, נקודת המבט המדומיינת של הפסל עצמו, וזו המתקיימת במרחב הדיגיטלי ומאפשרת רצף של טרנספורמציות השבות ומפרקות את הצורה האנושית. החזרתיות אינה רק תהליך, אלא מנגנון ייצוג המאפשר מעבר מתמשך בין חומר לדימוי, בין גוף לפיקסל. בתוך לולאה זו נחשף פער הולך ומעמיק בין מקור לייצוג, והגוף מתעצב מחדש באסתטיקה דיגיטלית, מנוכרת ובלתי יציבה.

يفحص العمل "تأثيرات البشريّة" التغيُّر في الوسيط لتمثيل الجسد كتعبير عن التحوّل المستمرّ. يُجري ليفشيتس مسحًا ثلاثيّ الأبعاد للتمثال اليونانيّ الكلاسيكيّ إيليونوس وينقله إلى بيئة افتراضيّة، حيث يخضع لسيرورات معالجة متكرّرة للإضاءة، الدقّة، المادّة والمنظور.

يتنقّل العمل بين وجهات نظر مختلفة: وجهة نظرة المشاهد، ووجهة النظر المتخيّلة للنحّات نفسه، ووجهة النظر الموجودة في الحيّز الرقميّ والذي يسمح بتسلسل من التحوّلات التي تعيد تفكيك الشكل البشريّ. إنّ التكراريّة ليس مجرّد سيرورة، بل هي آليّة تمثيليّة تسمح بانتقال مستمرّ بين المادّة والصورة، وبين الجسم والبكسل. ضمن هذه الحلقة، تتكشّف فجوة متزايدة العمق بين المصدر والتمثيل، وتجري إعادة تشكيل الجسد في جماليّة رقميّة، منفصلة وغير مستقرّة.

השלכות האנושות, 2022
סריקה ומידול תלת־ממד, הדפסת
הזרקת דיו

تأثيرات البشريّة، 2022
مسح ونمذجة ثلاثيّة
الأبعاد، طباعة بنفث الحبر

Repercussion of Mankind, 2022
3D scanning and modeling,
inkjet print

Keshet Migdal
كيشت مغدال

keshet_migdal

קשת מגדל
Keshet Migdal
كيشت مغدال

keshet_migdal

קשת מגדל
Keshet Migdal
كيشت مغدال

keshet_migdal

Filmed on the Eilat promenade, this work focuses on an amusement park ride in the heart of the public space. Through a practice of wandering and examination, Migdal documents a familiar situation from a distance, shifting the focus onto the act of observation itself.

The static frame and the ride's repetitive motion create a loop of sustained tension – a cycle of anticipation, suspension, and release. Rather than building toward climax, the work remains within repetition itself: the sense of stagnation and a movement that fails to progress. Thus, the private experience is absorbed into a public spectacle, and time is experienced as a cyclical rhythm that invites a reexamination of a familiar action.

העבודה מצולמת בטיילת באילת ומתמקדת במתקן שעשועים הפועל בלב המרחב הציבורי. מתוך פרקטיקה של שיטוט והתבוננות, מגדל מתעדת סיטואציה מוכרת מנקודת מבט מרוחקת, שבה פעולת המבט עצמה הופכת למוקד.

הפריים הסטטי והפעולה החוזרת של המתקן מייצרים לולאה של מתח מתמשך – מערכת של ציפייה, החזקה ושחרור המופיעה שוב ושוב. במקום רגע השיא, העבודה מתעכבת על החזרתיות עצמה: על מצב של השהיה ועל תנועה שנמשכת מבלי להתקדם. החוויה הפרטית נטמעת בתוך מופע ציבורי, והזמן נחווה כקצב מחזורי הפותח אפשרות להתבוננות מחודשת בפעולה מוכרת.

صُوِّر العمل على كورنيش إيلات، وهو يتمحور حول لعبة ترفيهيّة تعمل في قلب الحيّز العامّ. انطلاقًا من ممارسة قائمة على التجوّل والتأمّل، توثّق مغدال موقفًا مألوفًا من زاوية نظر بعيدة، يتحوّل فيها فعل النظر ذاته إلى بؤرة الاهتمام.

يُنتج الإطار الثابت والحركة المتكرّرة للعبة حلقةً من التوتّر المتواصل — منظومةً من التوقّع، الإمساك والإطلاق تظهر مرّةً بعد أخرى. عوضًا عن لحظة الذروة، يتمهّل العمل عند التكراريّة ذاتها: عند حالة من التعليق، وعند حركة تتواصل من دون أن تتقدّم. تندمج التجربة الفرديّة داخل عرض عامّ، ويُختبر الزمن بوصفه إيقاعًا دوريًّا يفتح إمكانيّة تأمّل متجدّد في فعل مألوف.

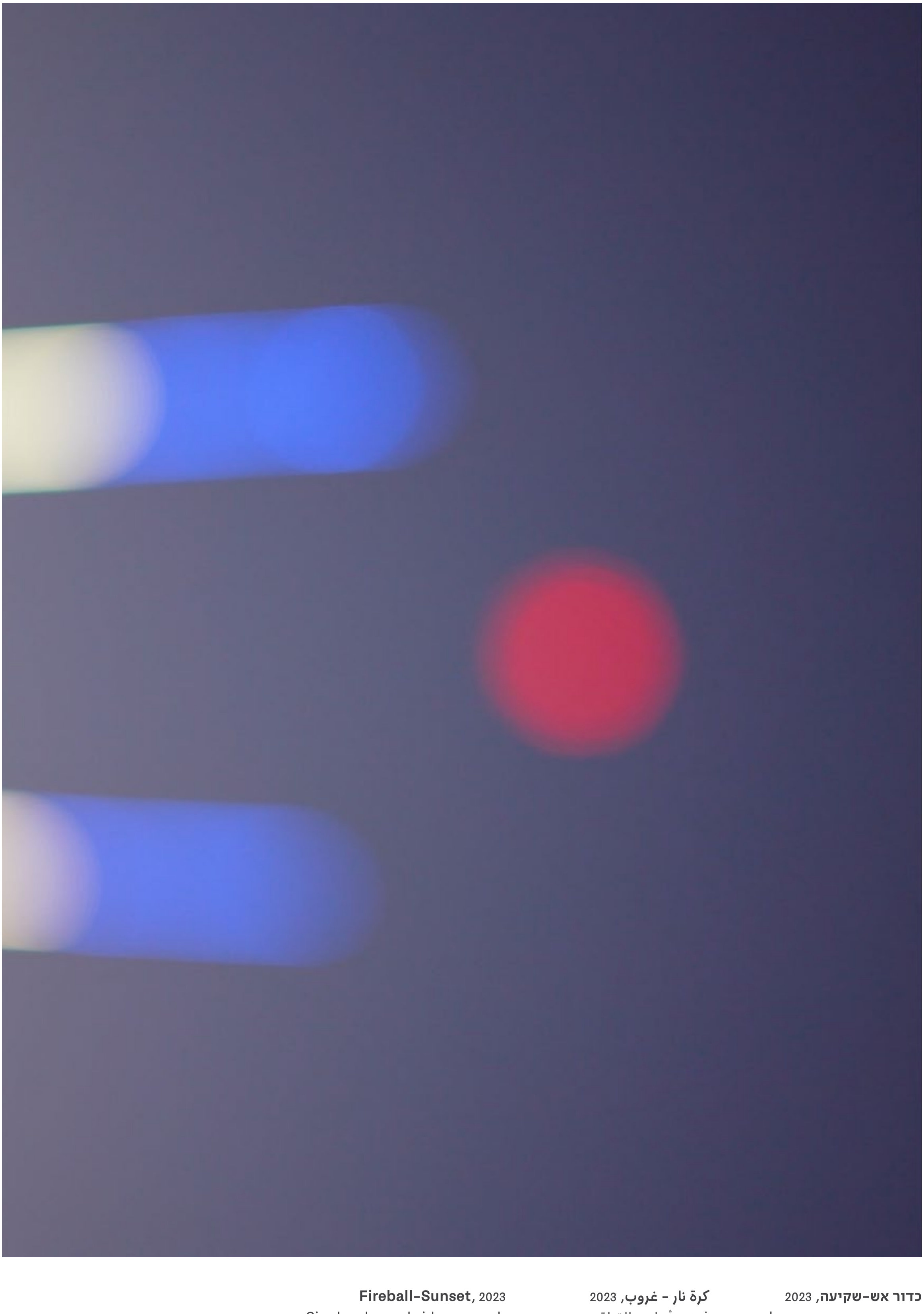

כדור אש-שקיעה, 2023
וידיאו חד־ערוצי, סאונד, לופ
(4:50 דק׳)

كرة نار - غروب, 2023
فيديو أحادي القناة، صوت،
حلقة متكرّرة (4:50 دقيقة)

Fireball-Sunset, 2023
Single-channel video, sound,
loop (4:50 min)

In this illustrated installation, the circus is positioned as a metaphor for the contemporary political arena. Kurolap draws on the history of the circus as a means of distraction and a mechanism for controlling the masses – in the tradition of "bread and circuses" – using a visual language saturated with color, imagery, and emotional tension to push the concept to its limit.

The work is constructed as a chaotic, multi-layered composition in which images repeat and whirl into a loop-like performance. This repetition is not merely aesthetic but also structural: a wheel that keeps on turning, a cycle of concealment and revelation, of attraction and repulsion. Within the loop, a moment of breakthrough emerges, where the human spirit claims its place, unsettling the rigid order. Thus, the circus oscillates between spectacle and rebellion, between control and the ongoing dismantling of its mechanisms. Alongside the rhythm of the work's movement, one can also sense the rhythm of our own lives, with its relentless passage of time, week after week, year in and year out.

המיצב המאויר מציב את הקרקס כדימוי לזירת פעולה פוליטית עכשווית. קורולפ נשענת על ההיסטוריה של הקרקס כאמצעי להסחת דעת וכמנגנון שליטה על ההמון נוסח "לחם ושעשועים", ונעזרת בשפה חזותית רוויית צבע, דימויים ומתח רגשי בכדי לדחוף את הרעיון עד קצהו.

העבודה מורכבת כקומפוזיציה כאוטית ורב־שכבתית, שבה דימויים חוזרים ומסתחררים לכדי לולאה של מופע. החזרתיות אינה רק אסתטית אלא מבנית: גלגל המסתובב שוב ושוב, מחזור של הסתרה וחשיפה, של משיכה ודחייה. בתוך הלופ מתגלה רגע של פריצה, שבו הרוח האנושית תופסת את מקומה ומערערת את הסדר הנוקשה. כך הקרקס נע בין מופע למרד, בין שליטה לפירוק מתמשך של מנגנוניה. לצד מקצב תנועתה של העבודה ניתן לחוש גם בקצב חיינו, משבת לשבת, משנה לשנה.

تضع التنصيبة المصوّرة السيرك كصورة لساحة معاصرة للعمل السياسيّ. تَستند كورلوب إلى تاريخ السيرك بوصفه وسيلةً للإلهاء وآليّةً للسيطرة على الجماهير على غِرار "خبزٍ ومَلاهٍ"، وتَستعين بلغةٍ بصريّةٍ مُشبَعة بالألوان والصور والتوتّر العاطفيّ لدفع الفكرة إلى أقصى مَداها.

يَتركّب العمل بوصفه تأليفًا فوضويًّا مُتعدِّد الطبقات، تَتكرَّر فيه الصور وتدور حتّى تَنعقد في حلقة مُتواصلة من العرض. التكراريّة ليست جماليّة فحسب، بل هي بنيويّة أيضًا: عجلة تدور مرارًا وتكرارًا، دورة من الإخفاء والكشف، من الجذب والنفور. في خضمّ هذه الحلقة، تتكشّف لحظة اختراق، حيث تأخذ الروح الإنسانيّة مكانها وتقوّض النظام الجامد. هكذا يتأرجح السيرك بين الأداء والتمرّد، وبين السيطرة والتفكيك المستمرّ لآليّاته. إلى جانب إيقاع حركة العمل، يمكن أيضًا أن يشعر بإيقاع حياتنا، من سبت إلى سبت، ومن سنة إلى سنة.

יפית קורולפ
Yafit Kurolap
يفيت كورلوف

yafitk.x

מרד ושעשועים, 2025
מיצב עץ מאויר ומנוע

كرةتمرّد وتسالٍ, 2025
تنصيبة خشبيّة مصوّرة

Rebellion & Amusement, 2025
Illustrated wood installation

Roni Fixler
روني بكسلر

roni_fixler

The painting is the result of coping with a prolonged "routine of emergency" and a sense of wordless existential crisis. Fixler turns to the body as an anchor, placing it at the center, as an arena into which experience converges, and where it is being processed.

The image presents a circular posture, evoking an infant exploring the world through its mouth, while simultaneously resembling a closed loop, a serpent devouring its own tail. Here, repetition functions as an existential mechanism: an ongoing attempt to close the circle, to understand, to reassemble. Yet the circle does not close; it repeats again and again, as an enduring reality. Thus, the body moves between innocence and vulnerability, between beginning and end, trapped in a cyclical time where experience remains unresolved.

הציור נוצר מתוך התמודדות עם שגרת חירום מתמשכת ותחושת משבר קיומי נטולת שפה. פיקסלר פונה אל הגוף כנקודת אחיזה וממקם אותו במרכז, כזירה שבתוכה החוויה מתכנסת ומעובדת.

הדימוי מציג תנוחה מעגלית, המזכירה תינוק הבוחן את העולם דרך פיו, ובה בעת נראית כמו לולאה סגורה, כנחש האוכל את זנבו. החזרתיות פועלת כאן כמנגנון קיומי: ניסיון מתמשך לסגור מעגל, להבין, להרכיב מחדש. אך המעגל אינו נסגר; הוא שב ונשנה כמצב מתמשך. כך נע הגוף בין תמימות לפגיעות, בין התחלה לסוף, לכוד בזמן מחזורי שבו החוויה נותרת ללא פתרון.

أُنتجت اللوحة من خلال التعامل مع روتين طوارئ مستمرّ وشعور بأزمة وجوديّة خالية من اللغة. تلجأ فيكسلر إلى الجسد كنقطة اتّصال وتضعه في المركز، كساحة يتمّ فيها جمع الخبرة ومعالجتها.

تعرض الصورة وضعيّة دائريّة، تُذكّر بطفل يستكشف العالم من خلال فمه، وفي الوقت نفسه تبدو كحلقة مغلقة، مثل ثعبان يأكل ذيله. تعمل التكراريّة هنا كآليّة وجوديّة: محاولة مستمرّة لإغلاق دائرة، للفهم ولإعادة التجميع. لكنّ الدائرة لا تُغلق؛ بل تتكرّر كحالة مستمرّة. هكذا يتحرّك الجسد بين البراءة والضعف، بين البداية والنهاية، محاصرًا في زمن دوريّ تبقى فيه التجربة دون حلّ.

רוני פיקסלר
Roni Fixler
روني بكسلر

roni_fixler

רוני פיקסלר
Roni Fixler
روني بكسلر

roni_fixler

Under the Circumstances, 2024
Acrylic on canvas

الوضع, 2024
أكريليك على قماش

המצב, 2024
אקריליק על בד

אופל גלילי ויטורי
Opal Galili Vituri
أوبال غليلي فيطوري

galiliopal

The work is rooted in the primal experience of motherhood, in which time is experienced as a succession of repetitive actions — feeding, holding, sleeping, and waking, ad infinitum. Galili Vituri translates this cyclic reality into the material language of ceramics, a language of tiles that form a rhythmic wall.

The images, which are imprinted into clay surfaces, painted, and fired, are repeated as a dense rhythmic system. Here, repetition functions as an organizing structure for time, for the body, and for the intergenerational continuum: a daily act made pattern, an intimate gesture made surface. The wall is built as a material representation of human memory; it is a continuous loop of presence, one that blurs the boundaries between the individual and the continuum of human existence, and between action and pattern.

העבודה נולדה מתוך חוויית האימהות הראשונית, שבה הזמן נחווה כרצף של פעולות חוזרות - האכלה, החזקה, שינה וערות, וחוזר חלילה. גלילי ויטורי מתרגמת מחזוריות זו לשפה חומרית של קרמיקה, הבנויה מאריחים שיוצרים קיר ריתמי.

הדימויים מוטבעים במשטחי חימר, נצבעים ונשרפים, וחוזרים על עצמם כמערכת צפופה של קצב. החזרתיות פועלת כאן כמבנה מארגן של זמן, גוף ורצף בין-דורי: פעולה יומיומית שהופכת לתבנית, מחווה אינטימית שהופכת לפני שטח. הקיר נבנה כזיכרון אנושי שהופך חומרי; זוהי לולאה מתמשכת של נוכחות, שבה מיטשטש הגבול בין היחיד לרצף הקיום האנושי ובין פעולה לדפוס.

انبثق هذا العمل من تجربة الأمومة الأولى، حيث كان يُنظر إلى الزمن كسلسلة من الأفعال المتكرّرة - الرضاعة، الحمل، النوم، الاستيقاظ وهكذا دواليك. تُترجم غليلي فيطوري هذه الدورة إلى لغة الخزف المادّيّة، المصنوعة من بلاطات تُشكّل جدارًا إيقاعيًّا.

تُطبع الصور على أسطح الصلصال، تُطلى وتُحرق، وتتكرّر كنظام إيقاعيّ كثيف. تعمل التكراريّة هنا كهيكل تنظيميّ للوقت، الجسد والاستمراريّة بين الأجيال: فعل يوميّ يصبح نمطًا، وإيماءة حميمة تظهر للعلن. بُني الجدار كذاكرة بشريّة تصبح مادّيّة؛ إنّه حلقة مستمرّة من الحضور، حيث تتلاشى الحدود بين الفرد واستمراريّة الوجود البشريّ، وبين الفعل والنمط.

Opal Galili Vituri
أوبال غليلي فيطوري
galiliopal
אופל גלילי ויטורי
Opal Galili Vituri
أوبال غليلي فيطوري
galiliopal

Motherhood, 2026
Impressions on clay surfaces,
mixtures of clays, glaze

أمومة، 2026
"توجد الحلقات على أسطح صلصال، وهي عبارة عن
مخاليط من أنواع مختلفة من الصلصال والطلاء الزجاجيّ

אימהות, 2026
הטבעות על משטחי חימר, תערובות
של חרסיות שונות וגלזורה

The work revolves around an apparatus of moving threads, a physical mechanism that simulates cognitive loops. The threads are pulled, change direction, and double back — like a string of thought that fails to converge into a stable structure.

The weft threads move in a continuous loop between spools, alternately winding and unwinding; while the warp threads are dragged along, creating shifting spatial ripples. Here, repetition functions as a dynamic system of recurring action that never stabilizes. Thus, a field of "near-weaving" emerges — a temporary network of connections ceaselessly organized and dismantled. Between control and loss of control, between the attempt to organize meaning and its disintegration, the repetitive movement produces a state of prolonged suspension in which thought is forever in motion.

העבודה מתבססת על מערכת של חוטים נעים, הפועלים כמנגנון פיזי שמדמה לופים קוגניטיביים. החוטים נמשכים, משנים כיוון ושבים על עצמם, כמעין מהלך מחשבתי שאינו מתכנס לכדי מבנה יציב.

חוטי הערב נעים בלולאה מתמשכת בין סלילים, נגללים ונפרמים לסירוגין, בעוד חוטי השתי מגיבים לתנועה, נגררים אחריה ויוצרים אדוות משתנות במרחב. החזרתיות מתפקדת כאן כמערכת דינמית של פעולה נשנית שאינה מתייצבת. כך מתהווה שדה של כמעט־אריגה, רשת זמנית של קשרים המתארגנים ומתפרקים ללא הרף. בין שליטה לאובדן שליטה, בין ניסיון לארגן משמעות לבין התפרקות, התנועה החוזרת מייצרת מצב של שהות מתמשכת שבו המחשבה נותרת בתנועה.

يعتمد العمل على نظام من الخيطان المتحرّكة، والتي تعمل كآليّة فيزيائيّة تحاكي الحلقات المعرفيّة. تتمدّد الخيوط وتغيّر اتّجاهها وتعود إلى نفسها، مثل نوع من السيرورات العقليّة التي لا تجتمع لتشكّل بنية مستقرّة.

تَتحرَّك خُيوطُ اللُّحْمَة في حَلْقةٍ مُتواصلةٍ بين البَكَرات، تَنلَفّ وتَنحَلّ بالتناوب، فيما تَستجيب خُيوط السَّدى لهذه الحركة، فتَنجَرّ في إثرها وتُحدِث تَموُّجاتٍ مُتغيِّرةً في الفضاء. تعمل التكراريّة هنا كنظام ديناميكيّ من العمل المتكرّر الذي لا يستقرّ. هكذا يظهر مجال من شبه النسيج، وهو عبارة عن شبكة مؤقّتة من الروابط التي تتنظم وتتفكّك باستمرار. بين السيطرة وفقدان السيطرة، وبين محاولة تنظيم المعنى والتفكّك، تخلق الحركة المتكرّرة حالة من الإقامة المستمرّة التي يبقى فيها الفكر في حالة حركة.

Alma Lion
ألما ليئون

alma.lion

אלמה ליאון
Alma Lion
ألما ليئون

alma.lion

אלמה ליאון
Alma Lion
ألما ليئون

alma.lion

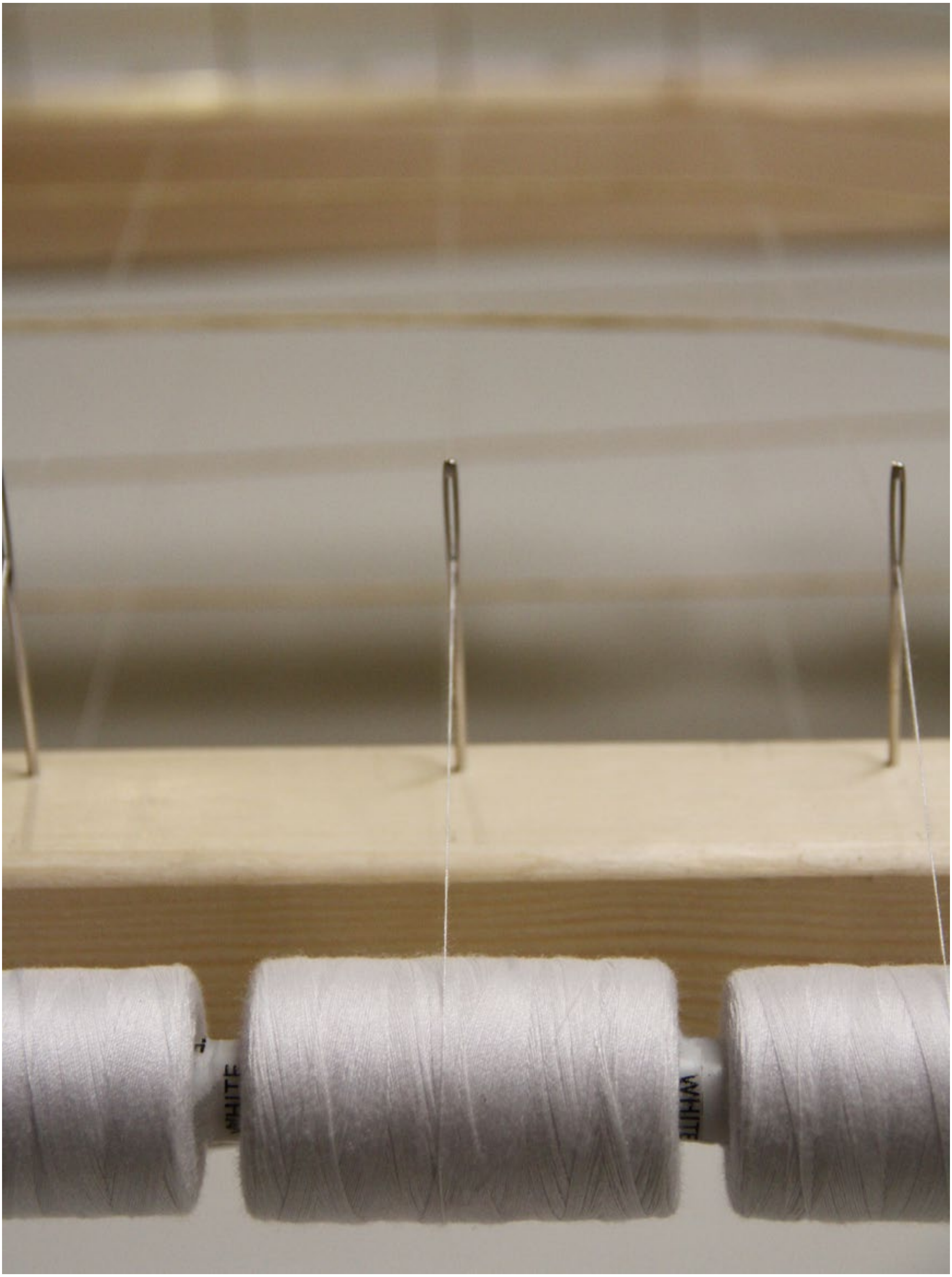

שוטטות, 2026
חוטי תפירה (פוליאסטר), מחטים,
עץ אורן, מנועים חשמליים, רכיבי
Arduino, הדפסות תלת־ממד

تجوّل, 2026
بكرات خيوط خياطة (بوليستر)، إبر، خشب
صنوبر، محرّكات كهربائيّة، مكوّنات إلكترونيّة
(Arduino)، طباعة ثلاثيّة الأبعاد

Wandering, 2026
Sewing threads (polyester), needles,
pine wood, electric motors, Arduino
components, 3D prints

נגה סירוטה
Noga Sirota
ألما ليئون

noga_sirota

נגה סירוטה
Noga Sirota
نوغا سيروطا

noga_sirota

The work displays a landscape of solar water heaters and air conditioner condenser units, familiar features of the local public realm. Standing naked, a barrow-like heap on a neglected rooftop, they are mundane yet full of pathos. In the background, a horizon of magnificent snowy mountains, evoking generic stock imagery – too perfect to be real. Thus, the patched local landscape, set against a Hollywood fantasy, is trapped in a continuous loop. The units move both individually and as a synchronized organism, a flock of migrating birds. And even when the storm appears to be subsiding and forgotten, it inevitably reignites.

In Sirota's animation practice, repetition is both a defining principle and a perceptual mechanism. The boundaries between beginning and end, event and memory, are blurred, creating a space where movement itself becomes the content, and time is experienced as an unstable sequence of appearance and disappearance.

בעבודה נשקף נוף של דודי שמש ומנועי מזגנים, המוכר לנו מהמרחב הציבורי המקומי. הם ניצבים עירומים כמעין תל על גג מוזנח, באופן שהוא ספק יומיומי, ספק מלא פאתוס. זאת על רקע הרים מושלגים רבי פאר, שכמו הושאלו ממאגר תמונות מסחרי – מושלמים מכדי להיות אמיתיים. כך, הנוף המקומי המוטלא על רקע פנטזיה הוליוודית כלוא בלולאה נצחית. הדודים והמזגנים נעים כיחידים ובו בזמן כאורגניזם מסונכרן, להקת ציפורים נודדת. וגם כשנראה שהסערה גוועת ונשכחת, בלית ברירה היא מתחילה מחדש.

בפרקטיקת האנימציה של סירוטה, החזרתיות היא תנאי יסוד וגם מנגנון תפיסתי. היא מטשטשת את הגבול בין התחלה לסוף, בין אירוע לזיכרון. כך נוצר מרחב שבו התנועה עצמה הופכת לתוכן, והזמן נחווה כרצף לא יציב של הופעה והיעלמות.

يُطلّ في العمل منظرٌ طبيعيٌّ من السخّانات الشمسيّة ومحرّكات المكيّفات، مألوفٌ لدينا من الفضاء العامّ المحلّيّ. تنتصب عاريةً كأنّها تلٌّ على سطحٍ مُهمَل، بأسلوبٍ يتأرجح بين اليوميّ والمشحون بالشجن. وذلك على خلفيّة جبالٍ ثلجيّة باذخة، كأنّها مستعارة من مكتبة صور تجاريّة — أكمل من أن تكون حقيقيّة. هكذا يَعلَق المنظر الطبيعيّ المحلّيّ، المُرَقَّع على خلفيّة فنتازيا هوليووديّة، في حلقة أبديّة. تتحرّك السخّانات والمكيّفات كآحادٍ، وفي الوقت نفسه ككائنٍ حيٍّ متزامن الحركة، كسربٍ من الطيور المهاجرة. وحتّى حين يبدو أنّ العاصفة آخذة في الخمود والنسيان، تعود فتبدأ من جديد قسرًا.

في ممارسة سيروتا للرسوم المتحرّكة، تشكّل التكراريّة شرطًا أساسيًّا وآليّةً إدراكيّةً في آنٍ معًا. فهي تطمس الحدّ بين البداية والنهاية، بين الحدث والذاكرة. هكذا يتشكّل حيّز تتحوّل فيه الحركة ذاتها إلى مضمون، ويُختبر فيه الزمن كتسلسلٍ غير ثابتٍ من الظهور والاختفاء.

The Eighth Place, 2026
Video animation

في المركز الثامن، 2026
فيديو رسوم متحرّكة

המקום השמיני, 2026
וידיאו אנימציה

Oriil Korshun
أورييل كورشون

אורייל קורשון
Oriil Korshun
أورييل كورشون

The work is composed of a series of nickel silver rings, that form labyrinth-like, looped structures. Inside them, a silver ball moves, searching, in vain, for an exit path.

The labyrinth functions as both metaphor and mechanism: a system of recurring tracks where movement itself generates the experience. Repetition is expressed through the ball's continuous wandering – an ever-renewing search that reaches no destination. The circular motion carries a hypnotic quality, drawing the gaze and suspending it within the loop. Thus, a spatial loop emerges where time is delayed, and action fluctuates between possibility and blockage. The work's title alludes to spaces of childlike joy and pleasure, charging them with the sorrow of parting. In this context, repetition is not merely a game or an exploration, but also a prolonged dwelling within a moment which brings together longing and loss.

העבודה מורכבת ממערכת טבעות עשויות קונסטרוקציות חוטי אלפקה, היוצרות מבנים לולאתיים דמויי מבוך. בתוך המערכת נע כדור כסף, המחפש נתיב יציאה ואינו מוצא אחד כזה.

המבוך פועל כמטאפורה וכמנגנון: מערכת של מסלולים חוזרים, שבהם התנועה עצמה מייצרת את החוויה. החזרתיות מתבטאת בנדידה המתמשכת של הכדור, חיפוש שאינו מגיע לכל יעד אלא שב ונפתח מחדש. התנועה המעגלית נושאת איכות מהפנטת, המושכת את המבט ומשהה אותו בתוך הלופ. כך מתהווה לולאה מרחבית שבה הזמן מתעכב, והפעולה נעה בין אפשרות לחסימה. שמה של העבודה מרמז על מרחבים של חדווה ילדית ומלאת הנאה, ומטעין אותם בגוון של תוגת פרידה. בהקשר זה, החזרה אינה רק משחק או חיפוש, אלא גם שהות ממושכת בתוך רגע שבו כמיהה ואובדן כרוכים זה בזה.

يَتألَّف العَمَل مِن مَنظومة مِن الحَلَقات المَصنوعة مِن إنشاءات خُيوط الألْفا, تُشكِّل بِنياتٍ حَلَقيّة شَبيهة بِالمَتاهة. داخل المَنظومة تَتحرَّك كُرة فِضّيّة, تَبحَث عن مَنفَذِ خُروجٍ ولا تَجِد مخرجًا كهذا.

تَعمَل المَتاهة بوصفها استعارة وآليّة معًا: مَنظومة مِن المَسارات المُتكرِّرة, تُولِّد فيها الحركة ذاتُها التجربة. تتجلّى التكراريّة في التِّرحال المُتواصِل للكُرة, بَحثٌ لا يَبلُغ أيَّ غاية, بل يَعود ويَنفَتِح مِن جديد. تَحمِل الحركة الدائريّة خاصّيّة ساحرة, تَجذِب البَصَر وتُعلِّقه داخل الحَلْقة. هكذا تتشكّل حلقة حيّزيّة يتأخّر فيها الوقت, ويتحرّك الفعل بين الإمكانيّة والعائق. يُلمّح اسم العَمَل إلى حيّزات مِن البَهجة الطُّفوليّة المُفعَمة بِاللَّذّة, ويَشحَنها بِظِلال مِن شَجَنِ الوَداع. في هذا السياق, لا تَكون العَودة مُجرَّد لعب أو بَحث, بل هي أيضًا مُكوث مُطوَّل داخل لحظة يَتشابَك فيها الحَنين والفُقدان أحدُهما بِالآخر.

אורייל קורשון
Oriil Korshun
أورييل كورشون

רקוויום ללונה גל, 2021
מוטות אלפקה וכסף
צילום: יעלי גבריאלי

مرثية لونا غال, 2021
قُضْبانُ أَلْفا وفِضّة
تصوير: ياعيلي غفريئيلي

Requiem for a Water Park, 2021
Nickel silver and silver rods
Photograph: Yaeli Gabriely

آدم سمتنا إلدار يشاي

adam.wepe

אדם סמטנה
אלדר ישי
Adam Smetana
Eldar Yishai
آدم سمتنا إلدار يشاي

adam.wepe

אדם סמטנה
אלדר ישי
Adam Smetana
Eldar Yishai
آدم سمتنا إلدار يشاي

adam.wepe

A rocking movement may be an expression of one’s mood: moving back and forth, coming and going, continuous and recurring. Sometimes this movement expresses freedom and comfort; at other times, it generates an uneasy sense of vertigo and of losing control. The work focuses on the act of rocking as a repetitive gesture, a cyclic action oscillating between freedom and discomfort.

In Eldar Ishay's work, this physical gesture is translated into a mechanical performance, as movement becomes a means of production. The repeated rocking stretches light through long exposure, deliberately generating an image of a rainbow. Here, repetition is more than just motion – it is a mechanism: a simple action used to generate both a visual effect and an emotional state. The generated image symbolizes rare beauty – a fortuitous coincidence of celestial bodies – yet this time it is not accidental, but the product of orchestrated repetition; a stubborn optimism, produced through continuous motion, between chance and control.

נדנוד הוא ביטוי של מצב רוח: שב וחוזר, בא והולך, נמשך ונשנה; לפעמים אותה התנועה מבטאת חופש ונחמה, לפעמים היא מייצרת תחושה לא נוחה של סחרחורת וחוסר שליטה. העבודה מתמקדת בתנועת הנדנוד כמחווה חוזרת, כפעולה מחזורית הנעה בין חופש לאי־נוחות.

אלדר ישי מתרגם את המחווה הגופנית למופע מכני, שבו התנועה עצמה הופכת לאמצעי ייצור. הנדנוד, הנמשך ונשנה, מותח את האור באמצעות חשיפה ארוכה ומייצר דימוי מכוון של קשת. החזרתיות אינה רק תנועה אלא מנגנון: פעולה פשוטה ההופכת למחולל של אפקט חזותי ושל מצב רגשי. כך נוצר דימוי המגלם יופי נדיר – הצטרפות מקרים ממוזלת של גרמי השמים, אך הפעם הוא אינו מקרי אלא תוצר של חזרה מתוזמרת. אופטימיות עיקשת המיוצרת מתוך תנועה מתמשכת, בין שליטה למקריות.

التأرجُح تَعبير عن حالة مِزاجيّة: يَعود ويَتكرَّر، يأتي ويَذهَب، يَستمِرّ ويَتجدَّد؛ تارةً تُعبِّر الحركةُ ذاتُها عن الحُرّيّة والسَّكينة، وتارة تُولِّد إحساسًا مُزعِجًا بالدُّوار وفُقدان السيطرة. يَتمحوَر العَمَل حول حركة التأرجُح بوصفه إيماءة مُتكرِّرة، فِعلًا دَوْريًّا يَتأرجَح بين الحُرّيّة والضيق.

يُترجم يشاي إلدار الإيماءة الجَسديّة إلى آليّة ميكانيكيّة، تَغدو فيها الحركة ذاتها وَسيلة إنتاج. يَمُدّ التأرجُح المُتواصِل المُتكرِّر الضَّوءَ عَبْرَ تَعريض طَويل، فيُنتِج صورة مَقصودة لِقَوس ضَوئيّ. ليست التَّكراريّة مُجرَّد حركة، بل آليّة: فِعلٌ بَسيط يَتحوَّل إلى مُولِّدٍ لأَثَرٍ بَصريّ ولِحالةٍ شُعوريّة. هكذا تَنشأ صورةٌ تُجسِّد جَمالًا نادرًا — اقترانًا مَحظوظًا للأجرام السماويّة، غير أنّه هذه المرّة ليس مَحض صُدفة، بل ثَمرةُ تَكرارٍ مُنسَّق. تَفاؤل عَنيد يَنبَثِق من حركة مُتواصِلة، بين السيطرة والصُّدفة.

מחולל קשתות לזמן חירום, 2026
אלומיניום, פרספקס, קרבון, פלדה, PLA,
רכיבים אלקטרוניים, תאורת LED, נייר,
מדבקות, גומי, מיסבים

صانع قوس قزح للطوارئ، 2026
ألومنيوم، بِرسفكس، كَربون، فولاذ،
PLA، مكوّنات إلكترونيّة، إضاءة
LED، ورق، مُلصَقات، مَطّاط، مَحامِل

Emergency Rainbow Maker, 2026
aluminum, plexiglass, carbon, steel, PLA,
electronic components, LED lighting, paper,
stickers, rubber, bearings

דוריט נודלף
2026-1995

eror.4.04

דורותי נודלב
Dorothy Nudelev
دوريت نودلف
2026-1995

eror.4.04

דורותי הלכה לעולמה טרם פתיחת התערוכה. עבודתה, "התחנה האחרונה", נותרת נוכחת במרחב וממשיכה לפעול בתוכו, כעדות למבטה החומל ולקולה הייחודי. התערוכה מוקדשת לזכרה, מתוך הכרה בתרומתה ומתוך כבוד לשיחה שהיא ממשיכה לעורר.

Dorothy passed away before the exhibition's opening. Her work, "The Last Station," remains present in this space and continues to resonate within it, as a testament to her compassionate eye and her unique voice. This exhibition is dedicated to her memory, in recognition of her contribution and in honor of the conversation she continues to inspire.

تُوفِّيت دوروثي قبل افتتاح المعرض. عملها "الزفاف الأخير" بقي حاضرًا في الحيّز ويواصل العمل داخله كشهادة على نظرتها العطوفة وصوتها المميّز. المعرض هو تخليد لذكراها من منطلق الاعتراف بإسهامها ومن منطلق الاحترام للحديث الذي ما زالت تُثيره.

העבודה מתמקדת בתחנה המרכזית החדשה בתל אביב כמרחב לימינלי, הנע בין שימוש להזנחה, בין סדר להתפוררות ובין החיוני לעודף. נודלב שבה אל המקום דרך פרקטיקה של שיטוט, תיעוד וסריקה, ומרכיבה אותו מחדש כמרחב וירטואלי אינטראקטיבי שבו יכול הצופה לחוות את תחושת הסקרנות, המשיכה והדחייה שמעוררים המבנה והמתרחש בתוך התחנה.

מתוך שכבות של דימויים חוזרים כגון צילומים, סריקות ושכפולים, המוטמעים במנוע משחק, נבנית התחנה כמעין מבוך. החזרתיות פועלת כאן כמנגנון מרחבי ובו מסלולים המתפצלים ושבים אל עצמם, וכן תקלות המשכפלות ומפרקות את הדימוי. כך מתהווה לולאה של תנועה וזיכרון, שבה המבנה נחשף לא רק כפי שהוא, אלא גם כהבטחה שלא מומשה, כמרחב המצוי בין קיום להיעלמות.

يَتمحوَر العَمَل حول المحطّة المركزيّة الجديدة في تل أبيب بوصفها حَيِّزًا عَتَبيًّا، يَتأرجَح بين الاستعمال والإهمال، بين النِّظام والتَّفكُّك، وبين الحَيَويّ والفائض. تَعود نودلِف إلى المكان عَبْرَ مُمارسةٍ من التَّجوال والتَّوثيق والمَسح، وتُعيد تركيبَه حَيِّزًا افتراضيًّا تَفاعُليًّا يَستطيع المُشاهِد أن يَختَبِر فيه إحساس الفُضول والانجذاب والنُّفور الذي يُثيره المَبنى وما يَجري داخل المحطّة.

من طبقاتٍ من الصور المُتكرِّرة — كالتَّصوير الفوتوغرافيّ والمَسح والاستنساخ — المَدمَجة في مُحرِّك ألعاب، تَتشكَّل المحطّة شِبهَ مَتاهة. تَعمَل التَّكراريّة هنا بوصفها آليّةً مكانيّة، فيها مَساراتٌ تَتفرَّع وتَعود إلى ذاتها، فضلًا عن خَلَلٍ تقنيٍّ يَستَنسِخ الصورة ويُفكِّكها. هكذا تَنبَثِق حَلْقة من الحركة والذاكرة، يَنكَشِف فيها المَبنى لا كما هو فحسب، بل أيضًا بوصفه وَعدًا لم يَتحقَّق، حَيِّزًا يَقَع بين الوُجود والتواري.

The work focuses on the Tel Aviv New Central Bus Station as a liminal space, oscillating between utility and neglect, order and decay, and the vital and the redundant. Nudelev returns to the site through a practice of wandering, documenting, and scanning, reassembling it as an interactive virtual space. The viewer can experience the sense of curiosity, attraction, and repulsion evoked by the structure and its interior life.

Building the station within a game engine from layers of recurring images – photographs, scans, and duplications – the work constructs it as a kind of labyrinth. Repetition functions as a spatial mechanism consisting of paths that branch out and double back, alongside glitches that multiply and dismantle the image. Thus, a loop of movement and memory emerges, in which the structure is revealed not only as it is but also as an unfulfilled promise – a space suspended between existence and disappearance.

Last Station, 2025
Photography, 3D scanning, and modeling

المحطّة الأخيرة, 2025
تصوير، مَسحٌ ثُلاثيّ الأبعاد ونَمذَجة

תחנה אחרונה, 2025
צילום, סריקה תלת־ממדית ומידול

Anastasiia Shmelkova
أنسطاسيا شملكوفا

ashmelkova.art

אנסטסיה שמלקובה
Anastasiia Shmelkova
أنسطاسيا شملكوفا

ashmelkova.art

Through slow, continuous processes, this work examines how time acts upon matter. Shmelkova creates a series of sculptures that are simultaneously formed from the same material mass, each bearing traces of change and accumulation.

The same material, the same action, gradually transforms over time. This is not a sudden, dramatic event, but a continuous process of formation and dissolution, where beauty appears as a moment that is stretched and prolonged. The viewer is invited to linger before traces that do not coalesce into a single narrative, but rather function as a quiet field of memory. It is a repetition that does not demand attention, yet comes into being by virtue of persistence.

העבודה בוחנת, באמצעות תהליכים איטיים ומתמשכים, את האופן שבו הזמן פועל על החומר. שמלקובה יוצרת סדרת פסלים שנוצרו בו־זמנית מאותה מסה חומרית, ונושאים עקבות של שינוי והצטברות.

אותו חומר, אותה פעולה, משתנים בהדרגה לאורך זמן. אין מדובר באירוע דרמטי אלא בתהליך מתמשך של התהוות והתפרקות, שבו היופי מופיע כרגע הנמתח ומתעכב. הצופה מוזמן לשהות מול עקבות שאינם מתלכדים לכדי נרטיב אחד, אלא פועלים כשדה שקט של זיכרון. זוהי חזרה שאינה דורשת תשומת לב, אך מתהווה בזכותה של ההתמדה.

يَفحَص العَمَل، عَبْرَ سَيروراتٍ بَطيئةٍ ومُتواصِلة، الكيفيّةَ التي يَفعَل بها الزَّمنُ في المادّة. تُنشِئ شملكوفا سِلسِلة من المَنحوتات صُنِعَت في آنٍ واحد من كُتلة الموادّ ذاتها، وتَحمِل آثارًا من التغيُّر والتراكُم.

المادّةُ ذاتُها، الفِعلُ ذاتُه، يَتغيَّران تَدريجيًّا على مدى الزَّمن. ليس الأمرُ حَدَثًا دراميًّا، بل سَيرورة مُتواصِلة من التكوُّن والتفكُّك، يَظهَر فيها الجَمال بوصفه لَحظة تَمتَدّ وتَتَمَهَّل. المُشاهِد مَدعوّ إلى المُكوث أمام آثارٍ لا تَلتَئِم في سَرديّة واحدة، بل تَعمَل بوصفها حَقلًا صامِتًا من الذاكرة. هذه عَودة لا تَطلُب الانتِباه، لكنّها تَنبَثِق بِفَضل المواظبة.

אנסטסיה שמלקובה
Anastasiia Shmelkova
أنسطاسيا شملكوفا

ashmelkova.art

Uninvited Beauty, 2025
Hand-stained porcelain plates

جَمال غير ضروريّ، 2025
تصوير، مَسحٌ ثُلاثيّ الأبعاد ونَمذَجة

יופי לא נחוץ, 2025
פלטות פורצלן מוכתמות בעבודת יד